

Privilegium? Dette maatte altsaa ske ved at afløse det, thi jeg mener ikke, at man uden Videre skulde tage det fra de nuværende Besiddere. Noget Saadant kunde man vist neppe gjøre, og det vilde vel heller ikke hverken Rigsdagen eller Regjeringen gaa med til, efter den Billighedsfølelse, som jo gjenemtrænger dem i alle Spørgsmaal. Men naar det blev forandret til et personligt Privilegium, saaledes at det blev muligt for mindre formuende Farmaceuter at komme i Besiddelse deraf, saa vilde der jo allerede derved være naaet Noget, samt tillige det, at det ikke vilde være saa vanskeligt at faae oprettet nogle flere Apotheker omkring i de Egne, hvor der er Trang dertil. Nu har man jo f. Ex. faaet en Distriktslæge i Bisbøel — lad mig nævne dette Exempel, fordi det er bevilget i det sidste Aar —, altsaa i en Egn, hvor man var langt fra den nærmeste Distriktslæge; men dermed er man kun saare lidet hjulpen, da der ikke tillige er blevet oprettet et Apotek, saa at man endnu skal 2—3 Mil hen for at faae Medicin. Jeg tror ogsaa, at det vilde være i Farmaceuternes Interesse, om det blev gjort til et rent personligt Privilegium. Det er ikke i sin Orden, at Kapitalen bemægtiger sig Apothekerne, medens det bliver umuligt for dem, som have faaet Uddannelse dertil, at komme i Besiddelse deraf, saa at de egentlig ikke blive Andet end Tjenere for Kapitalen. Der kan herved være den Fare, at tilsidst vil ingen dygtige Kræfter søge denne Vej, for ikke at tale om, at det er alt Andet end i Befolkningens Interesse, thi hvem betaler de dyre Apotheker? Det gjør til Syvende og sidst Befolkningen. Jeg tror derfor, at dette er et Spørgsmaal, som det for den høitærede Minister, der jo viser saamegen Interesse for at skaffe Befolkningen Læger, hvor der er Trang dertil, nok kan være værd at tage under Overveielse, og et Spørgsmaal, som jeg nok tror forjener at kaldes folkeligt, fordi det er et Spørgsmaal, som vil have megen Betydning for en stor Del af Befolkningen. — Endelig er der Sygepleien, som jo er en Sag, hvorom der har været reist en meget indgaaende Debat ogsaa i Dagspressen. Vi vide jo, at det er de private Stiftelser: „Diakoniasestiftelsen“ og „Det røde Kors“, som tage sig af Sygepleien; men saaledes som Forholdene nu engang ere, bliver det i Virkeligheden kun den mere velstaaende Del af Befolkningen, som denne Foranstaltning kommer tilgode. Jeg mistjender ingenlunde, at dette kan have sin store Betydning, men skal der ses rigtig efter i Sømmene, saa er det vel snarere nedad hos den lavere Befolkning, at der er Trang tilstede til en forandret og bedre Sygepleie. Lægen staar meget ofte magtesløs paa Grund af, at det, der trænges til, netop er en forbedret Sygepleie, som disse Smaaafolk og fattige Fot i Reglen ikke kunne skaffe tilveie. Det forekommer mig derfor, at det vilde være formaals-

tjenligt at prøve, om der ikke paa dette Omraade kunde komme en Samvirken tilstede imellem de kommunale Autoriteter og Staten, thi jeg erkjender, at Bestræbelserne efter at skaffe en bedre Sygepleie ogsaa maatte støttes af de kommunale Autoriteter. Det er disse Ting, som jeg i denne Forbindelse vil tillade mig at henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa, samtids med, at han drager Omsorg for, at Befolkningen kan faae en bedre Lægepleie. — Endelig vil jeg gjerne sige et Par Ord om Sagsførerne. Jeg veed meget vel, at den høitærede Minister ifjor har forelagt Lovforslag om Sagsførervæsenet, som det nok hed. Jeg vil dog ikke haabe, at denne Sag dermed skal være bragt ud af Verden, og at Rigsdagen ikke yderligere skal komme til at tage fat paa den. Da jeg ifjor talte derom, henlede et andet Medlem Opmærksomheden paa den Maade, hvorpaa Eiendommene blive stillede til Realisation, naar der bliver gjort Udlæg i dem. Jeg skal tilføie, at det vistnok er et Punkt, hvor man navnlig mærker Sagsførervæsenet i en mindre takkelig Skikkelse, naar Eiendommene skulle realiseres. Sagsførerne have imidlertid selv den Mening, at Loven har stor Skyld deri, og helt uden Skyld er den langtfra, idet der er aifor mange Omstændigheder og Omsvøb forbundne med slige Realisationer. Jeg skal derfor tillade mig at henvende den ærede Justitsministers Opmærksomhed derpaa. Jeg gjør dette saa meget mere, som jo nu Loven om Husmandskreditforeningerne er traadt i Virksomhed, og det vil jo vanskeligt seile, at der vil forekomme Tab — jeg vil imidlertid haabe, at det ikke bliver mange — men naar de forekomme, saa vilde de væsentlig være foranledigede ved den Maade, hvorpaa Realisationen af Smaaieendomme foregaar. Jeg skal derfor henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa, om han ikke kunde finde, der var en nemmere Maade at realisere paa; det er jo bekjendt nok, at naar en Eiendom skal sælges, skal Bekjendtgjørelsen derom indrykkes tre Gange i den Berlingske Tidende og i Stiftstidenden med Mere. Jeg tror, det vilde hjælpe betydelig, og at Misnøien mod Sagsførerne ogsaa vilde forinde, naar der bliver nogle færre Omsvøb i saa Densende.

Efter at have berørt dette overfor den ærede Justitsminister, skal jeg vende mig til den ærede Indenrigsministers Budget. Der er paa § 6. hvor vi jo have Udgifterne til Postvæsenet, stedsf sitigende Udgifter til Landpostvæsenet, idet de nu ere stegne til ca. 600,000 Kr. Jeg skal erkjende, og det er med Glæde, at jeg erkjender det, at Postbefordringen paa Landet er bleven adskillig bedre end, da jeg for et Par eller tre Aar siden omtalte den. Jeg tror nu, at er der Et eller Andet, som ikke er, som det bør være, saa er det altid muligt at faae Manglerne afhjulpen. Men med det Samme som den store Udviikling af Land-